

Forordning,

der forandrer og nærmere bestemmer Straffen
for Brandstiftelse.

I Følge Forordningen af 24de Januar 1838 §§ 1 og 7 gjeldende for
Island, med den Forandring af nogle af de deri bestemte Straffe, som
følge af bemeldte Forordnings Bestemmelser.

Tilskipun,

er umbreytir og nákvæmar ákvarðar straff fyrir
illvirkisbrennur.

Eptir Tilskipun af 24 Janúari 1838 1 og 7 §§ gildandi fyrir Ísland,
med þeirri umbreyting á nokkrum af þeim þá ákveðnu ströfum, sem
fylgja af nefndrar tilskipunar ákvæðunum.

Kjöbenhavn, den 26de Marts 1841.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Høstrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Vi Christian den Ottende,

af Guds Raade Konge til Danmark, de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg, Gjøre vitterligt: At Vi, efter at have ladet begge Forsamlinger af Bore troe danske Provindsialstænder forelægge et ved tidligere Andragende fra Stænderne foranlediget Udkast til en Forordning, der forandrer og nærmere bestemmer Straffene for Brandstiftelse, og over dette Udkast modtager Stændernes allerunderdanigste Betænkninger, allernaadigst have fundet for godt at byde og befale som følger:

§ 1.

Den, som sætter Ild paa Huus, hvad enten det er hans eget eller en Andens, skal straffes paa Livet, naar Forbrydelsen enten er udøvet i det Forsæt, at Noget derved skulde indebrænde, i hvilket Tilfælde den Skyldige, naar Noget virkelig omkommer, endog bliver at straffe som for Mord, eller den har været forbunden med saadanne Omstændigheder, der klarligen vise, at den Skyldige har maattet indsee, at han ved sin Gjerning udsatte Andres Liv for aabenbar Fare. Det vil i denne Henseende især være en mod Gjerningsmanden talende Omstændighed, naar Forbrydelsen er begaaet til en Tid, da Husets Beboere, efter hvad de sædvanlige Forhold medføre, eller efter hvad der var Gjerningsmanden særlig bekendt, vare gaaede til Sengs.

Ver Christian hinn Uttundi,

af Guds Råd Konungur i Danmørk,
Binda og Gauta, Hertogi i Slésvik, Holstein,
Stórmæri, Pétterski, Lænborg og Oldenborg,
Gjörum vitanlegt: Ad Oss, eptir ad hasa látid frammleggja fyri
bádar Samkomur Borru trúu dönskú Umdæmastanda eitt eptir eldri
tilmælum Standanna samid frammsvarp til Tilskipunar, sem umbreytir
og nákvæmar ákvarðar stroff fyrir illvirkisbrennur, og um þettað
frammsvarp medrefid Standanna allraundirgefnustu hugleidingar, all-
ranádugast hefur þóknast ad bjóða og skipa sem fylgir:

§ 1.

Sá er ber eld á háis, hvort heldur það er hans edur annars
manns eign, á ad missa lífid, þegar afbrotid ánnadhvort er drhgt í
þeim ásetningi ad brenna mann inni, í hvorju tilfelli hinn seki, ef
nokkur raunar andast í brennunni, jafnvel á ad straffast eins og fyri
mord, ellegar það hefur verid samtengt slíkum fringumstæðum, er
ljóslega skna, ad hinn seki hafi ordid ad sjá, ad hann med sínu verki
fetti annara líf í opinbera hættu. Í þessu tilliti hlýtur sú fringum-
stæða ad vera sakamanninum mjög mótdræg, ad afbrotid sje drhgt á
þeirri tíð, þegar þeir sem í hásinu búa, eptir því sem vanalega vid
gengst, edur eptir því sem sakamanninum var ferilagi kunnugt, voru
gengnir til sængur.

§ 2.

Ogsaa bliver Livsstraf at anvende, naar Brandstiftelsen, uden paa en saa bestemt Maade, som § 1 forudsætter, at have udsat enkelte Personer for Livsfare, har været af en saadan Beskaffenhed, at den maa antages at have sigtet til at befordre Oprør, Plyndring eller andre saadanne Samfundsfreden forstyrrende Uordener, eller til at forvolde en udstrakt Odelæggelse, f. Ex. naar Ild er anlagt paa flere Steder, fornemmelig naar dette Foretagende er grundet paa Overeenskomst mellem flere, eller naar den Eiendom, der var Forbrydelsens nærmeste Gjenstand, eller det Middel, der blev brugt til at bevirke Branden, var af en saadan særdeles Beskaffenhed, at den Skyldige maatte kunne forudsee, at Brand og Odelæggelse derved let kunde udbrede sig til flere Eiendomme.

§ 3.

Bestemmelserne i §§ 1 og 2 ere og anvendelige paa den, der sætter Ild paa Skib, forsaavidt dette skeer under de der fastsatte Betingelser.

§ 4.

Den, som udenfor de i §§ 1, 2 og 3 nævnte Tilfælde sætter Ild paa anden Mands Huus eller Skib, straffes efter Forbrydelsens større eller mindre Farlighed og den større eller mindre Grad af Ondskab, Gjerningsmanden har lagt for Dagen, med Strafarbejde enten paa Livstid eller paa en Tid af i det mindste 8 Aar. Naar Huset er anden Mands Eiendom, vil den foranførte Bestemmelses Anvendelse ikke udelukkes derved, at Gjerningsmanden som Fæster eller paa anden Maade har Brugs- og Beboelses-Ret til samme.

§ 2.

Líka á lífsstraff að heimfærast, þegar illvirkisbrennunni, án þess á svo sklauslaun hátt sem 1 § gjörir ráð fyrir, að hafa komid einstökum persónum í lífsháfa, hefur verið svo varid, að hán hlstur að álitast að hafa midað til að vekja uppflaup edur adra líka óreglu er raskar almennings frid, ellegar til að valda vidlendra foreydsu t. d. þegar eldur er sveiktur á fleiri stöðum, heldst þegar þetta fyriræki er grundvallad á samkomulagi meðal manna, ellegar þegar þeirri eign, er mest varð fyrir afbrotsins offökn, edur því meðali, sem brákad var til að sveikja brennuna, var svo sérlega varid, að hinn seki hltyi að geta stæð fyrirfram, að bruni og eydilegging andvældlega þar frá gætu útbreiddst til fleiri eigna.

§ 3.

Afvarðanirnar í 1, 2 og 3 §§ eru líka heimfæranlegar til þess er sveikir eld í skipi, að svo miklu leiti það skedur með því háttalagi, því hvorju þar er ráð gjört.

§ 4.

Öá, sem fyrir utan þau í 1, 2 og 3 §§ nefndu tilfelli ber eld á annars manns háf edur skip, straffist að tiltölu vid afbrotsins stærra edur minni háfa, og þá meiri edur minni illsku er sakamadirinn hefur í ljöfi látid, með straffserfidi annadhvört um lífstid ellegar um visfa tid, að minnsta kosti 8 ár. Ef háfid er annars manns eign, á fyrrgreindrar afvarðanar heimfæring ekki að útilokast af því, að sakamadirinn sje leigulidi edur á annan hátt hafi til þess bráfunar- og íbúdar-rétt.

§ 5.

Den, som sætter Ild paa eget Huus eller Skib, uden at Forbrydelsen kan henføres under §§ 1, 2 og 3, bliver ogsaa at ansee med Straf efter § 4, saafremt Eiendommen eller det deri værende Gjerningsmanden tilhørende Gods har været forsikkert eller der i Huset har været andre Beboere, hvis Eiendele derved blive udsatte for Opbrændelse, eller ogsaa andre nærliggende Bygninger eller Skibe have været udsatte for fjendelig Fare. Hvis Forbrydelsen hverken umiddelbar har været til Fornærmelse for Andre eller sat disse i Fare, men Gjerningsmanden kun har villet gjøre sig Fordeel ved den Medlidenhed, som den ham overgaaede Brand skulle opvække, eller havt anden saadan mindre straffoerdig Hensigt, vil en efter Omstændighederne ringere Grad af Straffen finde Sted; dog kan denne ikke nedsættes dybere end til 2 Aars Straf-arbejde.

§ 6.

Den, der sætter Ild paa anden Mands Skov, Torvemose, Hede eller Ager, eller paa Brændestabel, Tømmer- eller Brændeforraad, Korn- eller Høstakke eller andre lignende Gjenstande, straffes i Forhold til Handlingens Skadelighed eller Farlighed samt de øvrige Omstændigheder, der have Indflydelse paa Gjerningsmandens Strafskyld, med 5 til 10 Aars Straf-arbejde. Saafremt de Ting, der have været Gjenstand for en saadan Ildspaaættelse, tilhorte Gjerningsmanden selv, bliver der at forholde efter Analogien af de i § 5 givne Bestemmelser. Dersom den paa slige Gjenstande satte Ild var bestemt til at udbrede sig til Huus eller Skib, bliver den Skyldige, hvis det derved virkelig er bleven antændt, at straffe, som om han ligefrem havde sat Ild paa samme, men i modsat Fald som den, der havde tilsigtet slig Ildbrand. Foranførte Hensigt maa altid antages, naar

§ 5.

Þá sem ber eld á eigid háss edur skip, án þess að afbrotid gæti færst til 1, 2 og 3 SS, á einnig að álitast með straffi eptir 4 S, svo framunt eignin edur það þariverandi gjörningsmanninum tilheyrandi göts var keypt í ábyrgd [fyrir eldsvoda] ellegar þar í hásinu hafa báid adrir menn, hvorra eignir þar með settust í eldsvoda hættu, ellegar og svo adrar nánar byggingar edur skip höfdu verid staddar í þekkjalegum háffa. Hafi afbrotid hvorki beinlínis verid ödrum til meins nje háffa, enn gjörningsmaðurinn einangis hefur leitast við að ábatast af þeirri meðlidan er sú brenna, sem yfir hann kom, skyldi vekja, edur haft annan slíkan midur straffsverðann tilgáng, á eptir fringumstæðunum vægari tegund straffsins að á leggjast; þó má hán ekki minni vera enn tveggja ára straffserfidi.

§ 6.

Þá er ber eld á annars manns skóg, mótaf, heidi edur akur, ellegar á vidarkost, timburs edur eldividar forða, korn edur heystafla, edur adra líka hluti, straffist að tiltölu við verksins skadssemi edur háffasemi og þær adrar fringumstæður, af hvorjum sakamannsins straffssekt flhtur, með 5 til 10 ára straffserfidi. Svoframmt þeir hlutir, í hvorjum eldur þannig var sveiktur, tilheyrdu sjálfum gjörningsmanninum, á þarvid að breyta í meðhaldi þeirra í 5 S gjördu ákvardana. Ef þá á slíka hluti borni eldur var ætladur til að breidast út til háss edur skips, á hinn seki, ef eldur raunar þar með sveiktist í því, að straffast eins og hann einumidit hefði eld á það borid, enn, ef ei er svo, sem þá er hefði ásett sér að drýggja slíka brennu. Eftir má ætla að verkid hafi gjört verid í slíkum tilgangi, þegar málsins fringumstæður sýna að hinn seki hafi

de med Sagen forbundne Omstændigheder vise, at den Skyldige har maattet indsee, at Ilden, saastremt en eller anden Hændelse ikke forhindrede det, maatte forplante sig til Huus eller Skib.

§ 7.

Sættes der lobstridigen Ild paa Gjenstande, der ikke med Hensyn til deres Betydning eller Faren for Ildens videre Udbredelse kunne sættes ved Siden af de i § 6 nævnte, bliver en ringere Straf end den i bemeldte § fastsatte at anvende. Dette skal ogsaa gjælde, naar Gjenstanden vel hører til de ommeldte, men er af en sær ringe Betydning, og Omstændighederne have været af den Beskaffenhed, at ingen videre Fare deraf er opstaaet. Og skjøndt det Ord Huus i nærværende Bor Anordning ikke blot indbefatter de ganske eller tildeels beboede eller til Beboelse indrettede Bygninger, med de dertil hørende Udhus, men ogsaa Kirker, Møller, Fabrikker, Magazinbygninger og alle andre, som deraf kunne sættes ved Siden, saa skal dog alene nærværende § være anvendelig i Tilfælde af at der sættes Ild i smaa aldeles ubetydelige Hytter eller Skure, hvori kun Ting af ringe Værdi opbevares, naar de ere saa langt fra vigtigere Bygninger, at disse ikke derved sættes i Fare. Skulde det imidlertid indtræffe, at Ildspaaførelsen paa en saadan ringe Hytte, som foranført, havde de Egenstaber, som denne Anordnings § 1 forudsætter, vil denne derpaa være at anvende.

§ 8.

Naar den, der har forarsaget en Ildbrand, der ellers vilde være at behandle efter § 1, har ved at vække det antændte Husets Beboere forebygget, at disse indebrændte, vil istedetfor den der bestemte Livs-

ordid að sjá fyrri frammi, að eldurinn, svo frammi ein edur önnur hend-
ing ekki hindradi það, yrði að breiðast út til háfs edur skips.

§ 7.

Ef edur, mót lögum, er borinn á hluti, sem ekki með tilliti til
þeirra mikilvægis edur háfsa af eldsins frekari útbreiðslu geta setst við
hlidina á þeim í 6 § nefndu, á minna straff enn það í tvedri grein
ákvæðna að heimfærast. Þetta skal líka gilda, þegar hluturinn að
sonnu heyrir til þeirra umgetnu enn er sérlega lítilvægur, og
Fréngumstæðunum hefur verið svo varid, að engin frekari hætta ris
þar af. Og þott ordid Háfs í þessari Borri tilskipun ekki einángis
innifeli þær byggingar, sem að öllu edur nokkru leiti eru ibúðarháfs
edur og til ibúðar lagadar, með þeim þartil heyrandi utihúsum, heldur
og líka kirkjur, mylnur, verksmidjur, forðabár og allar adrar er setst
geta við þeirra hlid, svo skal þó einángis þessi 6 mega heimfærast í
því tilfelli, að edur er borinn á litla alls auðvirdilega kofa edur
útibár, í hvorjum einángis lítilsverdir hlutir eru geymdir, þegar þau
eru svo langt frá mikilvægari byggingum, að þessum ekki þarf sjá
háfsi báinn. Rynni það samt við að bera, að elds sveifing í svo auð-
virdilegum kofa, sem áður er greint, hafi þá eginlegleika, fyrri hvorjum
þessarar tilskipunar § 1 gjörir ráð, á þá grein þartil að heimfærast.

§ 8.

Þegar sá, er orsakað hefur eldsbruna, sem annars ætti að með-
höndlast eptir § 1, hefur, með að vekja ibúendur þess háfs, að hvorju
eldur var borinn, frábægt því að þeir yrði inni brendir, á, í stad

straf, Strafarbejde enten paa Livstid, eller paa en vis Tid, dog ikke kortere end 8 Aar, være at anvende.

Det Samme gjælder og naar den Skyldige i Tilfælde, der henhøre under § 2, paa en afgjørende Maade har bevirket, at Forbrydelsen ikke bliver skadelig i den Grad, som den ellers efter sin Beskaffenhed maatte befrygtes at ville blive. I lige Maade blive og de i §§ 4, 5, 6 og 7 hjemlede Straffe at nedsætte, naar den Paagjældende ved sine virksomme Bestræbelser i nogen mærkelig Grad har forebygget den Skade, som Handlingen ellers vilde medføre, og kan Straffen, naar isøvrigt Omstændighederne ere af det meest formildende Slags, i ethvert af de i de trende forstnævnte af disse §§ omhandlede Tilfælde nedsættes til det Halve af den, der sammesteds er nævnt.

§ 9.

Enhver, der under Udførelsen af nogen af de ovennævnte Forbrydelser har medvirket til samme, straffes, ligesom han selv med egen Haand havde udøvet den Gjerning, der nærmest forarsager eller er bestemt til at forarsage Branden. Det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til den, som ved Løfter, Trudsel eller andre Forestillinger har forledet Nogen til en Forbrydelse af foranførte Slags. Iøvrigt medfører al Medvirking til Forbrydelsen Forpligtelse til den derved forvoldte Skades Erstatning.

§ 10.

Naar Nogen efter en Eiers Begjæring eller med hans Samtykke sætter Tid paa dennes Eiendom, bliver han, forsaavidt der isøvrigt efter Gjerningens Beskaffenhed er Forskjel paa Straffen, eftersom det er

þess þar ákvarðaða lífsstraffs, straffserfidi, annaðhvort alla hans æfi edur og um vissa tíð, þó ekki styttra enn 8 ár, að uppáleggjast honum.

Hið sama gildir og, þegar hinn seki, í tilfellum, er heyra til 2 S, á afgjörandi hátt hefur áttverkad, að afbrotið ekki yrði svo stæðlegt, sem menn annars eptir þess ásigkomulagi hlutu að hafa óttast fyrir að það mundi verða. Í sama máta eiga og þau í 4, 5, 6 og 7 SS heimiludu ströff að lækkast, þegar sakamadrinn, með kappsamlegum tilraunum, á þekktanlegann hátt hefur frábægt þeim stæða, hvorjum verkið annars mundi ollað hafa, og má straffið, þegar annars fringumstæðurnar í mesta lagi mída til mildunar, í sérhverju af þeim þremur fyrstnefndu af þessum SS umgetnu tilfellum, lækkast til helmingis af því er samastadar er nefnt.

§ 9.

Sérhver, sem meðan nokkurt af þeim fyrstnefndu afbrotum var framíð, hefur meðverkad þartil, straffist eins og hann sjálfur með egin hendi hefði drúgt það verk, sem nánast orsakar, edur er ætlað til að orsaka eldsbrunann. Hið sama gildir og í tillici til þess manns, sem með lofordum, hótunum edur óðrum fortösum hefur lofkad nokkurn til einhvors afbrots af fyrregreindri art. Annars dregur sérhver meðverkun afbrotsins þáskyldu eptir sig að bæta þann stæða er þaraf hefur hlotist.

§ 10.

Ef nokkur, eptir beiðni einhvors eiganda edur með hans samþykki, ber eld á eigu hins síðarnefnda, á hann, að svo miklu leiti sem mismunur annars er á straffinu eptir gjörningisins ásigkomulagi, eptir

egen eller fremmed Eiendom, hvorpaa Forbrydelsen udøves, kun at ansee, som om han havde sat Jld paa sin egen Eiendom.

§ 11.

Hvo, som paa anden og mindre virksom Maade end den, hvorom handles i § 9, har medvirket til nogen af de ommeldte Forbrydelser, saasom ved at give Brandstifteren Anvisning eller Opmuntring til Udførelsen af det allerede fattede Forsæt, eller dertil forsyne ham med Midler, ansees med Strafarbejde fra 5 til 10 Aar, naar selve den Forbrydelse, hvortil han saaledes har medvirket, vilde medføre Livsstraf eller Strafarbejde paa Livstid, men, forsaavidt selve Forbrydelsen kun vilde medføre tidsbestemt Strafarbejde, vil Straffetiden blive forholdsmæssig at nedsætte indtil det Halve; ligesom og en lignende Nedsættelse vil finde Sted, saafremt selve Forseelsen, i Medhold af § 7, kun maatte egne sig til at ansees med en ringere Straf.

§ 12.

Begaaes nogen af de Forbrydelser, der efter de foregaaende Bestemmelser blive at ansee enten med Dødsstraf eller med Strafarbejde paa Livstid eller paa 8 Aar eller længere Tid, af Barn mellem 10 og 15 Aar, bliver dette i Forhold til dets Alder og Udviklingsgrad samt den mere eller mindre bestemte onde Villie, som det har lagt for Dagen, saavel som Forbrydelsens egen Bestaenhed, paa en kortere eller længere Tid at hense i en Straffeanstalt, hvor der bliver at drage vedborlig Omsorg for et saadant Barns Opdragelse og Forbedring. Naar Barnet af Eldre er bleven forledet til at udføre Forbrydelsen, vil dette komme i særdeles Betragtning som Grund til at vælge en kortere Straffetid. Hvis Barnet selvstændig har fattet det

sem það er eigin edur annars manns eign, á hverri afbrotid er drýgt, einúngis ad álitast eins og hann hefði borid eld á sína eigin eign.

§ 11.

Hver sem á annann og midur kappsaman máta, enn þann, um hvorn í 9 § er hondlad, hefur medverkad til nokkurs af þeim umgreindu afbrotum, svo sem med ad gefa brennuhofundinum ávísun edur upp-
hvatning til ad framkvæma hans þegar hugfesta ásetning, edur greida honum medel þartil, álitist med straffserfidi frá 5 til 10 ára, þegar sjálft það afbrot, til hvers hann þannig hefur medverkad, myndi draga lífsstraff edur æfilángt straffserfidi eptir sig, enn, ad svo miklu leiti sem sjálft afbrotid einúngis kynni ad álitast med straffserfidi um vissá tíð, á straffstíðin ad tiltolu ad lækkast um helming; eins og vidlík lækkun á ad skje, svo framt sjálf yfirfjónin, í meðhaldi af 7 §, einúngis er svo ásigfomin ad hún eigi ad álitast med vægára straffi.

§ 12.

Drýgist nokkud af þeim afbrotum, sem eptir framanskrifudum ákvörðunum eiga ad álitast annaðhvort med dauðastraffi ellegar med straffserfidi um lífstíð edur og um 8 ár edur lengri tíð, af barni millum 10 og 15 ára, á það, ad tiltolu vid þess aldur og frammsfarir og þann meir edur midur fast-
ráðna illvilja, hvorn það hefur í ljósi látid, sem og líka afbrotsins eiginlega ásigfomulag, um stuttann edur langann tíma ad setjast í straffshús, hvar tilhlýðileg umhyggja á ad hafast fyrri slíks barns uppeldi og betrun. Þegar barnid af einhverjum eldra hefur verid lofkad til at framkvæma afbrotid, á þettað ad takast undir sérlega yfirvegun sem ástæða fyrir ákvörðun styttri straffstíma. Ef barnid af sjálfs dáðum

Forsæt at begaae Forbrydelsen, og i Beslutningen og Udførelsen har robet en bestemt ond Villie, kan Straffetiden, naar Forbrydelsen tilige er særdeles grov, endog gaae til 5 Aar. Men, dersom et Barn i fornævnte Alder har begaaet en Forbrydelse, hvorfor Straffen efter foransførte Bestemmelser vilde være ringere end Strafarbejde paa 8 Aar, bliver det at behandle saaledes som det i Bor allerhøieste Forordning angaaende Straffen for Tyverie, Bedragerie, Falsk og andre dermed beslægtede Forbrydelser, dateret den 11te April 1840 §§ 26—28, er bestemt med Hensyn til Born i fornævnte Alder, der gjøre sig skyldige i Tyverie.

§ 13.

Enhver af de omhandlede Forbrydelser ansees fuldbyrdet, saasnart der er opstaaet Zid i den Gjenstand, hvis Autændelse udgjør Forbrydelsen, uden Hensyn til om den har grebet mere eller mindre om sig, og skøndt den slukkes uden at have gjort nogen mærkelig Skade. Saalænge der derimod ikke har vüst sig Zid i selve Gjenstanden, er ikke den fulde Straf anvendelig, om der end er opkommet Zid i de Ting, hvorfra Ziden skulde udbrede sig til bemeldte Gjenstand. Den Skyldige bliver imidlertid i dette Tilfælde at ansee med en Straf, som kommer den for den fuldbyrdede Misgjerning nær, nemlig med Strafarbejde paa Livstid, naar den fuldbyrdede Forbrydelse vilde medføre Dødsstraf, med lige Arbejde fra 10 til 15 Aar, hvis den fuldbyrdede Misgjerning vilde paadrage ham Frihedens Tab for Livstid, og, hvis der for samme Kun vilde finde Frihedstab i en vis Tid Sted, bliver denne at nedsætte indtil $\frac{2}{3}$. Den, der har vüst virksom Bestræbelse for at faae nogle af de ommeldte Forbrydelser udført, uden at være kommen Fuldbyrdelsen saa nær som foransført, bliver med Hensyn til

hefur ásett sér að drýgja afbrotid og bæði í fyrirtæki og verki hefur sýnt fastráðinn illvilja, getur straffstíðin, þegar afbrotid undireins er sérlega herfilegt, jafnvel stígid til 5 ára. Enn, ef barn á fyrrnefndum aldri hefur drýgt það afbrot, fyri hvört straffid, eptir fyrrgreindum ákvörðunum, mundi vera vægara enn straffserfidi um 8 ár, á það að meðhöndlast þannig sem ákvæðad er í Þorri allrahæstu Tiltkipun viðvikjandi straffi fyri þjófnað, svik, fals og þesskyns afbrot, dagsettri þann 11ta Aprílis 1840, 26—28 SS, með tilliti til þeirra barna á fyrrnefndum aldri, er gjöra sig sef í þjófnaði.

§ 13.

Sérhvört af þeim hér umræddu afbrotum álitist að vera framkvæmt, þegar eldur er kveiktur í þeim hlut, í hvors tendrun afbrotid er innifalid, án tillits til þess, hvört hann hafi meir edur midur út breidst, og þótt hann verði slokktur án þess hann hafi gjört nokkurn tölurverdann skada. Svo lengi þarinnót sem enginn eldur hefur sýnt sig í sjálfum hlutnum, er ekki fullkomid straff heimfæranlegt, jafnvel þótt eldur sé kviknaður í þeim hlutum, hvarfrá til var ætlad að eldurinn skyldi breidast út til hins fyrstungetna. Þinn seki á samt í þessu tilfelli að álitast með slíku straffi, er mjög gáangi nærri því fyri þann framkvæmda misgjörning ákvedna, nefnilega með æfilaungu straffserfidi þegar hid framkvæmda afbrot hefði dregid daudastraff eptir sig, með sama erfidi frá 10 til 15 ára, ef sá framkvæmði misgjörningur hefði hleypt honum í æfilángt frelstíðjón, og, ef fyrir hinn sama einángis frelstíðjón um vissann tíma hefði átt að ákvæðast, á það að mildast allt að $\frac{2}{3}$. Sá sem hefur sýnt sig í kappsamri tilraun til að drýgja nokkurt af þeim umgreindu afbrotum, án þess að hafa komist fram-

om han er kommen mere eller mindre vidt i sin forbryderiske Virksomhed, at ansee med en forholdsmæssig ringere Straf.

§ 14.

Med Hensyn til de foretagne eller efterladte Handlinger, for hvilke der paa Grund af den Brandfare, som de medføre, ved Anordningerne er sat Straf, vil det have sit Forblivende ved bemeldte Anordningers Bud. Men forsaavidt der enten ved disses Overtrædelse eller isøvrigt ved aabenbar Tilfidesættelse af den Agtsomhed som almindelig Forsigtighed kræver, er foraarsaget nogen Gldsvaade, bliver den Skyldige at ansee med forholdsmæssig Straf af Fængsel paa Bånd og Brød eller andet Fængsel, hvilken Straf dog bortfalder, hvis han kan gjøre Udveie til at erstatte den gjorte Skade. Saa fremt den foretagne Handling paa en saa isinesaldende Maade har medført Brandfare, at denne ikke har kunnet undgaae Gjerningsmandens Opmærksomhed, saa kan han for denne sin Fremfusenhed og grove Ligegyldighed for sine Medborgeres Belfærd efter Sagens Beskaffenhed underkastes hoiere Straf indtil eet Aars Strafarbeide, dog vil ogsaa i dette Tilfælde Straffen kunne formildes eller endog efter Omstændighederne aldeles bortfalde, naar Erstatningen for Skaden tilveiebringes.

§ 15.

Hvad Stedet angaaer, hvori det ved nærværende Bor Forordning paabudne Strafarbeide skal udholdes, vil der blive at forholde efter ovennævnte Bor Forordning af 11te April 1840 § 82.

Kvæmd þess svo nær sem fyrr um getur, á, med tilliti til þess hvorsu langt hann hefur framm komist í sinum glæpuga verkefni, ad álitast, eptir tiltölu, med vægara straffi.

§ 14.

Í tilliti til frandra edur undanfældra verka, fyri hvor, vegna þess eldsháfa, er þau med sér bera, straff er ákvarðad í tilskipununum, á eptir þessara tilskipana bodum vid svo búid ad standa. Enn ad svo miklu leiti sem bruni annadhvort hefur orsakast af þeirra yfirtrodsu edur annars af opinberri undanfelling þeirrar adgætni er almenn vareygd krefur, á hinn feki eptir tiltölu, ad álitast med straffi í fángelsi vid vatn og braud edur í öðru fángelsi, hvort straff þó eigi á leggist, ef hann getur gjort úrvegu til ad bæta hinn gjörda skada. Svoframme hid franda verk á svo augsjáanlegann hátt hefur ollad eldsháfa, ad gjörningsmadurinn effi gat komist hjá ad verda hans var, svo má hann fyri þessa sína frammhleypli og sérlegt affkiptaleyfi af sinna meðborgara velferd, eptir málsins ásigkomulagi, undirverpast stærri straffi, allt ad eins árs straffserfidi; samt má líka, í þessu tilfelli, straffid mildast edur jafnvel, eptir fringumstædunum, öldungis afplánast, þegar endurbót skadans úrvegast.

§ 15.

Hvad þeim stad vid víkur, í hvorjum það med þessari Borri tilskipun uppábodna straffserfidi á ad lídast, skal þar med fara eptir fyrrnefndri Borri tilskipun af 11ta Aprílis 1840, 82 §.

Hvorefter alle Bedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet i Vor Kongelige Residensstad Kjøbenhavn,
den 26de Marts 1841.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

Stemann.

Ørsted. Lange. Bentzen. Holm.

Héreptir eiga allir hlutadeigendur sér allraundirgefnað ad hegða.

Gefid i Borum Konunglega Udfetursstad Kaupmannahöfn,
þann 26ta Martsi 1841.

Undir Borri Konunglegu Hönd og Innsigli.

1875
The following is a list of the names of the
persons who have been elected to the
office of the Board of Directors of the
City of New York for the year 1875.

At a meeting of the Board of Directors of the
City of New York, held on the 1st day of
January, 1875, the following names were
elected to the office of the Board of Directors
for the year 1875: